

Arrest

nr. 226 606 van 25 september 2019
in de zaken RvV X / II en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Jondry 2A
4020 LIÈGE

ten kantore van advocaat H. BEERLANDT
Stijn Streuvelsstraat 63
8501 HEULE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 17 juni 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 juni 2019 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij op 8 juni 2019 ter kennis gebracht (rolnr. X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 18 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 juni 2019 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij op 8 juni 2019 ter kennis gebracht (rolnr. X).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 juni 2019 met referthenummer X in de zaak met rolnr. X

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 31 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WALDMANN, die verschijnt voor de verzoekende partij in de zaak met rolnummer 233 915 en advocaat H. BEERLANDT, die verschijnt voor de verzoekende partij in

de zaak met rolnummer X en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn wordt voor het eerst aangetroffen op het Belgisch grondgebied op 6 september 2004. Verzoeker is minderjarig en niet-begeleid.

Op 8 september 2004 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

De Dienst Voogdij stelt een voogd, mevrouw H.J., aan voor verzoeker.

Op 5 april 2005 geeft de gemachtigde aan mevrouw H.J. het bevel om verzoeker terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is (bijlage 38).

Op 26 januari 2005 richt mevrouw H.J. een schrijven aan de Dienst Vreemdelingenzaken waarin zij meedeelt dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming wil stopzetten.

Op 21 april 2005 geeft de Dienst Vreemdelingenzaken de instructie aan de gemeente Wommelgem om verzoeker in het bezit te stellen van een aankomstverklaring.

Op 14 oktober 2005 geeft de Dienst Vreemdelingenzaken de instructie aan de gemeente Wommelgem om de aankomstverklaring te verlengen.

Op 16 maart 2006 wordt verzoeker gemachtigd tot een tijdelijk verblijf geldig tot 13 januari 2007.

Op 5 juli 2006 bereikt verzoeker de leeftijd van 18 jaar.

Op 15 maart 2007 wordt het tijdelijk verblijf van verzoeker verlengd tot 13 januari 2008.

Op 30 april 2008 wordt het tijdelijk verblijf van verzoeker verlengd tot 13 januari 2009.

Op 19 februari 2009 wordt het tijdelijk verblijf van verzoeker verlengd tot 13 januari 2010.

Op 18 augustus 2010 wordt verzoeker van ambtswege afgevoerd.

Op 4 juli 2012 richten de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk een verzoek tot terugname van verzoek aan de Belgische autoriteiten.

Op 18 juli 2012 stemmen de Belgische autoriteiten in met dit verzoek.

Op 2 augustus 2012 wordt verzoeker overgedragen aan de Belgische autoriteiten.

Op 17 januari 2013 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 8 november 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 3 februari 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 4 maart 2016 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 8 november 2012 onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 7 juni 2019 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag omwille van illegaal verblijf. Verzoeker wordt gearresteerd in het kader van intrafamiliaal geweld.

Op 7 juni 2019 wordt verzoeker gehoord.

Op 8 juni 2019 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Op 8 juni 2019 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van MIRA op 07.06.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

Naam : N. (...)

voornaam : C. (...)

geboortedatum : (...).1988

geboorteplaats : Kinshasa

nationaliteit : Congo (Dem. Rep.)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08.06.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod ⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2004 in België te verblijven.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 15.03.2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor intrafamiliaal geweld. (PV (...)) van de politiezone van MIRA.) Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 15.03.2016.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 03.08.2012 werd bij beslissing van 03.02.2014 als ongegrond beschouwd.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart dat zijn relatie vermoedelijk teneinde is na ruzies. Bovendien het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit het dossier blijkt dat hij een half-zus heeft en dat hij in België woont sedert 2004. Bovendien heeft betrokkene een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend in 08.11.2012. Deze aanvraag werd geweigerd en betekend op 15.03.2016. Deze elementen werden reeds onderzocht.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/68-2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften."

Tegen dezelfde bestreden beslissing werden twee ontvankelijke verzoekschriften ingediend, het eerste op 17 juni 2019 (rolnr. 234 160) en het tweede op 18 juni 2019 (rolnr. 233 915).

Ter zitting wordt aan de advocaten van de verzoekende partij meegedeeld dat er zal worden geoordeeld op grond van het laatst ingediende verzoekschrift (zaak met rolnr. 233 915), tenzij zij het andere verzoekschrift aanduiden.

Beide advocaten wensen dat het laatst ingediende verzoekschrift beoordeeld wordt door de Raad, namelijk de zaak met rolnr. 233 915, ingediend op 18 juni 2019. In de zaak met rolnr. 234 160, ingediend op 17 juni 2019, wordt bijgevolg de afstand vastgesteld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"LA PARTIE REQUERANTE PREND UN MOYEN UNIQUE PRIS DE LA VIOLATION DES ARTICLES 2 ET 3 DE LA LOI DU 29 JUILLET 1991 RELATIVE A LA MOTIVATION FORMELLE DES ACTES ADMINISTRATIFS, DE LA VIOLATION DES ARTICLES, 74/11, ET 62 DE LA LOI DU 15 DECEMBRE 1980, DE PRINCIPE DU RAISONNABLE ET DE PROPORTIONNALITE AINSI QUE DE LA VIOLATION DU PRINCIPE GENERAL DE DROIT DE L'UNION EUROPEENNE A ETRE ENTENDU PAR LES DEUX ACTES ATTAQUES

12. La décision litigieuse est prise sur la base de l'article 74/11, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980, qui prévoit que :

« La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants:

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou ;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour.

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale ».

13. Les travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012, insérant l'article 74/11 dans la Loi précisent que

« Lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale, l'article 11, § 2, de la directive [2008/115/CE du 16 décembre 2008] ne fixe pas la durée maximale de l'interdiction. La directive impose toutefois de procéder à un examen individuel (considérant 6) et de prendre en compte "toutes les circonstances propres à chaque cas" et de respecter le principe de proportionnalité »¹.

14. L'article 11 de la directive 2008/15/CE prévoit quant à lui que :

« 1. Les décisions de retour sont assorties d'une interdiction d'entrée:

a) si aucun délai n'a été accordé pour le départ volontaire, ou

b) si l'obligation de retour n'a pas été respectée. Dans les autres cas, les décisions de retour peuvent être assorties d'une interdiction d'entrée.

2. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant dûment compte de toutes les circonstances propres à chaque cas et ne dépasse pas cinq ans en principe. Elle peut cependant dépasser cinq ans si le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale. [...] ».

15. La Cour de justice a eu l'occasion de préciser dans son arrêt du 11 juin 2015² s'agissant de l'interprétation de l'article 1, § 4, de la directive 2008/115/CE :

(...) si la personne concernée constitue un danger pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale, les États membres peuvent s'abstenir d'accorder un délai de départ volontaire ou peuvent accorder un délai inférieur à sept jours», « qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de "danger pour l'ordre public", au sens de [cette disposition], au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant d'un pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public. Lorsqu'il s'appuie sur une pratique générale ou une quelconque présomption afin de constater un tel danger, sans qu'il soit dûment tenu compte du comportement personnel du ressortissant et du danger que ce comportement représente pour l'ordre public, un État membre méconnaît les exigences découlant d'un examen individuel du cas en cause et du principe de proportionnalité. Il en résulte que le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte ne saurait, à lui seul, justifier que ce ressortissant soit considéré comme constituant un danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115. Il convient toutefois de préciser qu'un État membre peut constater l'existence d'un danger pour l'ordre public en présence d'une condamnation pénale, même si celle-ci n'est pas devenue définitive, lorsque cette condamnation, prise ensemble avec d'autres circonstances relatives à la situation de la personne concernée, justifie un tel constat. [...] En outre, la simple suspicion qu'un ressortissant d'un pays tiers a commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national peut, ensemble avec d'autres éléments relatifs au cas particulier, fonder un constat de danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115, dès lors que, ainsi qu'il découle du point 48 du présent arrêt, les États membres restent pour l'essentiel libres de déterminer les exigences de la notion d'ordre public, conformément à leurs besoins nationaux, et que ni l'article 7 de cette directive ni aucune autre disposition de celle-ci ne permettent de considérer qu'une condamnation pénale soit nécessaire à cet égard» (points 50 à 52), et conclut qu'« il convient de répondre à la première question que l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115 doit être interprété en ce sens qu'il s'oppose à une pratique nationale selon laquelle un ressortissant d'un pays tiers, qui séjourne irrégulièrement sur le territoire d'un État membre, est réputé constituer un danger pour l'ordre public au sens de cette disposition, au seul motif que ce ressortissant est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte»

16. Dans cet arrêt, précisant qu'

« il convient de considérer que la notion de "danger pour l'ordre public", telle que prévue à l'article 7, paragraphe 4, de ladite directive, suppose, en tout état de cause, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, l'existence d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société (voir, par analogie, arrêt Gaydarov, C-430/10,

EU:C:2011:749, point 33 et jurisprudence citée). Il s'ensuit qu'est pertinent, dans le cadre d'une appréciation de cette notion, tout élément de fait ou de droit relatif à la situation du ressortissant concerné d'un pays tiers qui est susceptible d'éclairer la question de savoir si le comportement personnel de celui-ci est constitutif d'une telle menace. Par conséquent, dans le cas d'un ressortissant qui est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte, figurent au nombre des éléments pertinents à cet égard la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps écoulé depuis sa commission» (points 59 à 62), la Cour a considéré que « que l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115 doit être interprété en ce sens que, dans le cas d'un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur le territoire d'un État membre qui est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte, d'autres éléments, tels que la nature et la gravité de cet acte, le temps écoulé depuis sa commission, ainsi que la circonstance que ce ressortissant était en train de quitter le territoire de cet État membre quand il a été interpellé par les autorités nationales, peuvent être pertinents dans le cadre de l'appréciation de la question de savoir si ledit ressortissant constitue un danger pour l'ordre public au sens de cette disposition. Dans le cadre de cette appréciation, est également pertinent, le cas échéant, tout élément qui a trait à la fiabilité du soupçon du délit ou crime reproché au ressortissant concerné d'un pays tiers » (point 65)

17. Votre Conseil a eu l'occasion, dans sa jurisprudence, d'indiquer qu'il y avait lieu de tenir compte de l'enseignement de l'arrêt de la Cour de Justice, également dans l'application des dispositions relatives à l'interdiction d'entrée³.

18. L'acte attaqué pris par la partie adverse sur pied unique de l'article 74/11 qui fixe la durée de l'interdiction d'entrée à trois ans repose sur la considération que

« *Betrokkene is op heterdaad betrapt voor intra familiaal geweld. (PV (...) van de politiezone van MIRA.) Gezien hei gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag wordt openbare orde te kunnen schaden* »

19. Votre conseil relèvera qu'il ressort des termes même des actes attaqués que l'affirmation selon laquelle la partie requérante pourrait « compromettre l'ordre public », est entièrement déduit du seul constat de l'existence d'un procès-verbal dressé par la police de la Zone MIRA

20. Il appartenait à la partie adverse ; en vue d'apprécier si le comportement personnel de la partie requérante était constitutif d'une telle menace, de prendre en considération « tous les éléments de fait et de droit relatif à sa situation » et, notamment, « la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps depuis sa commission », ce qui ne ressort nullement de la décision. Si tel avait été le cas, la partie adverse aurait entre autre constaté que la partie requérante n'est pas poursuivie pour ces faits et qu'en outre la plainte a été classée sans suite.

21. Votre Conseil a déjà jugé :

« qu'il découle de l'enseignement de l'arrêt de la Cour de Justice de l'Union européenne, cité au point 4.2.2, que la partie défenderesse ne peut se fonder sur les seuls faits délictueux commis par le requérant pour considérer que son comportement est constitutif d'une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale, au sens de l'article 74/11, § 1er, alinéa 4, de la Loi, mais se doit de prendre en considération, également, « tout élément défait ou de droit relatif à [s]a situation » et notamment « la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps écoulé depuis sa commission ». Or, le Conseil observe, à la lecture de la décision attaquée, que la partie défenderesse s'est contentée de faire référence « la gravité des faits » et s'est abstenue de prendre en considération tout autre élément ».

22. En l'espèce, la décision attaquée est prise sur la base de l'article 74/11, § 1er, alinéa 2, 1° de la Loi et constate qu'« aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ». L'ordre de quitter le territoire avec maintien en vue d'éloignement (annexe 13septies) pris le même jour que l'interdiction d'entrée présentement attaquée avait en effet estimé que « le ressortissant d'un pays tiers constitue un danger pour l'ordre public », conformément à l'article 74/14, § 3, 3° de la Loi, et n'avait dès lors pas accordé à la partie requérante de délai pour quitter le territoire.

23. La notion de risque d'atteinte à l'ordre public doit être interprétée de manière stricte, de sorte que la portée de cette notion ne saurait être déterminée unilatéralement par l'État sans qu'elle ne puisse être contrôlée⁴. Dans ce cadre, la jurisprudence convient que la partie adverse doit procéder à un examen individuel afin de déterminer si la partie requérante constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public⁵. La partie adverse ne peut se contenter de s'appuyer sur une quelconque présomption afin de constater un tel danger ni s'affranchir de motiver dans sa décision quel danger ce comportement représente pour l'ordre public, sans méconnaître les exigences découlant d'un examen individuel. Toute infraction pénale, à supposer à supposer qu'une infraction pénale soit reprochée à la partie requérante en cas d'espèce, ne constitue pas nécessairement une atteinte significative telle que pour être qualifiée d'atteinte à l'ordre public, lequel constitue le fondement de la société.

24. Il ressort du corps de l'arrêt C-240/17 prononcé le 16 janvier 2018 par la CJUE, relatif à la notion de menace pour l'ordre public et la sécurité nationale dans le cadre des décisions de retour et des

interdictions d'entrée sur le territoire des États membres, que « S'agissant, d'une part, de la possibilité pour les autorités finlandaises d'adopter une décision de retour assortie d'une interdiction d'entrée à l'encontre de E dans ces circonstances, il ressort du libellé même de l'article 6, paragraphe 2, de la directive 2008/115 que ces autorités étaient tenues d'adopter une telle décision de retour et, en vertu de l'article 11 de cette directive, de l'assortir d'une interdiction d'entrée, pour autant que l'ordre public et la sécurité nationale l'imposent, ce qu'il appartient toutefois au juge national de vérifier au regard de la jurisprudence pertinente de la Cour⁶. Dans ce cas, il convient de rappeler qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de « danger pour l'ordre public », au sens de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant de pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public, sachant que la simple circonstance que ledit ressortissant a fait l'objet d'une condamnation pénale ne suffit pas en elle-même à caractériser un tel danger⁷.

25. Ainsi, au vu de la teneur de cette jurisprudence européenne dont les enseignements sont applicables en l'espèce, votre Conseil ne peut que considérer qu'en indiquant que « *Betrokkene is op heterdaad betrapt voor intra familiaal geweld. (PV (...) van de politiezone van MIRA.) Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag wordt openbare orde te kunnen schaden* ». la partie défenderesse n'a pas motivé à suffisance à tout le moins quant aux éléments concrets qui permettraient d'aboutir au constat que le comportement personnel du requérant représente un danger réel et actuel pour l'ordre public⁸.

26. Enfin, votre conseil a déjà jugé⁹ qu'en fondant le constat selon lequel « l'intéressé constitue une menace grave pour l'ordre public et la sécurité nationale » sur ces seuls condamnation et procès-verbaux, et sur le fait que le requérant n'a pas obtempéré à des ordres de quitter le territoire, la partie défenderesse n'a pas valablement et suffisamment motivé sa décision en fait et en droit, au regard de l'article 74/11, § 1, alinéa 4, de la loi du 15 décembre 1980, et de l'interprétation qui doit en être faite, à la lumière de la jurisprudence susmentionnée de la Cour de Justice de l'Union européenne. En outre si la partie requérante avait été entendue, la solution dégagée aurait abouti à un résultat différent et le prescrit de l'article 74/13 aurait été respecté.

27. Il appartenait, en effet, à la partie défenderesse, plutôt que de se limiter aux seuls constats et affirmation rappelés supra, d'examiner les actes infractionnels dont le requérant a été reconnu coupable ou qui peuvent lui être reprochés, ainsi que sa situation personnelle, en vue d'évaluer si ces actes et/ou cette situation révèlent des éléments « de fait ou de droit » permettant de considérer que son comportement personnel constitue une « menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société » et, partant, de conclure qu'il « constitue une menace grave pour l'ordre public », ce qui ne ressort nullement ni de la motivation de la décision querellée, ni de l'examen du dossier administratif.

28. En pareille perspective en se fondant sur la considération selon laquelle « l'intéressé constitue une menace grave pour l'ordre public » sur la seule affirmation précitée, ainsi que sur les constats, d'une part, du PV dont le requérant a fait l'objet et, d'autre part, du caractère supposé irrégulier de son séjour en Belgique la partie n'a pas suffisamment motivé ses décisions en fait et en droit au regard de l'article 74/11 § 1er, alinéa 4 de la Loi et de l'interprétation qui doit en être faite, à la lumière de la jurisprudence mentionnée de la Cour de Justice de l'Union européenne. Partant, la considération d'ordre public n'étant pas correctement motivée, celle-ci ne serait justifier raisonnablement et proportionnellement l'acte entrepris

29. Enfin s'il pourrait être admis que le droit d'être entendu de la partie requérante a été respecté dans le cadre de la délivrance de l'ordre de quitter le territoire avec maintien en vue d'éloignement (annexe 13 septies) pris le 08/06/2019, il ne peut pour autant en être déduit qu'il a, par la même occasion, été entendu, de manière utile et effective, à l'égard de l'interdiction d'entrée prise ensuite à son égard et que la Zone de police MIRA est compétente pour effectuer cette audition.

30. En l'espèce, le Conseil observera qu'il ne ressort pas du dossier administratif que la partie défenderesse a donné la possibilité à la partie requérante de faire connaître son point de vue avant l'adoption de l'acte attaqué, qui constitue une décision unilatérale, prise par la partie défenderesse à la suite de l'ordre de quitter le territoire qui lui a été délivré.

31. En effet, si la partie requérante a fait l'objet d'un rapport administratif de contrôle d'un étranger ayant pour finalité de vérifier la régularité de son séjour et a été entendu 08/06/2019, il ne saurait être soutenu que cette audition ait donné au requérant la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue avant la prise de l'interdiction d'entrée qui constitue l'acte attaqué. Rappelons que l'interdiction d'entrée est un acte ayant une portée juridique propre qui ne se confond pas avec celle de l'ordre de quitter le territoire, que l'objet de ces décisions est différent et qu'il en est de même des motifs justifiant leur adoption. Partant, l'interdiction d'entrée cause un grief distinct de celui résultant de l'ordre de quitter le territoire dès lors que la décision de retour contraint l'étranger à s'éloigner de Belgique et l'interdiction d'entrée l'empêche d'y revenir. En outre, l'importance du grief, causé par l'interdiction d'entrée, dépend de la durée pour laquelle elle est imposée, soit en l'espèce trois années. Soulignons

encore que la circonstance que la partie adverse ait exposé son point de vue au sujet de l'ordre de quitter n'implique pas qu'elle ait, de ce fait, exprimé également son opinion à propos de l'interdiction d'entrée dès lors qu'il s'agit d'actes distincts justifiés par des motifs différents. Il en résulte que dès lors que l'interdiction d'entrée était de nature à affecter de manière défavorable et distincte de l'ordre de quitter le territoire les intérêts de la partie adverse, son droit à être entendue impliquait que le requérant l'invitât à exposer également son point de vue au sujet de cette interdiction avant de l'adopter¹⁰.

32. En conséquence, le moyen unique en ce qu'il se fonde notamment sur la violation des dispositions visées au moyen, est sérieux et susceptible de justifier l'annulation de l'acte attaqué."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Verzoeker stelt een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 74/11, 62 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij betoogt dat het gevaar voor de openbare orde strikt moet worden geïnterpreteerd. Er zou niet afdoende zijn gemotiveerd waarom hij door zijn gedrag de openbare orde zou kunnen schaden. Hij zou niet gehoord zijn in het kader van de bijlage 13sexies, doch enkel in het kader van de bijlage 13septies.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 74/11 §1, tweede lid van de vreemdelingenwet omdat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan en omdat er een risico op onderduiken bestaat. Verzoeker betwist niet dat er geen termijn werd toegestaan, te meer nu hij het voorwerp uitmaakt van een bijlage 13septies. Verzoeker betwist ook niet dat in hoofde van de verwerende partij een verplichting bestond om een inreisverbod op te leggen. Die vaststellingen volstaan om de bestreden beslissing te schragen naar recht. Uit een lezing van de bijlage 13septies blijkt bovendien dat deze niet enkel gesteund werd op de vaststelling dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde, doch ook op de vaststelling dat verzoeker illegaal in het Rijk verblijft en hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel, beide vaststellingen die niet worden betwist door verzoeker.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV–14.428)

M.b.t. de termijn van het inreisverbod werd rekening gehouden met het proces-verbaal dat zich in het administratief dossier bevindt, met de verklaringen die hij aflegde in het kader van het hoorrecht en met de door hem ingediende en negatief afgesloten procedures in België.

Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden als zouden er twee aparte verhoren moeten worden afgenomen voor wat betreft de bijlage 13septies en de bijlage 13sexies. Verzoeker werd gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen en bleek in staat zijn standpunt naar behoren kenbaar te maken.

Alleszins toont hij niet aan dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn gesteld om verklaringen af te leggen. Zijn betoog is niet dienstig.

Het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, verhindert de verwerende partij geenszins om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Daar ten aanzien van verzoeker een PV werd opgesteld ten zijnen laste uit hoofde van slagen en verwondingen, is het geenszins kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig dat de verwerende partij op basis van het bestaan van dit PV overgaat tot maatregelen op verblijfsrechtelijk vlak.

Nu het gevaar voor de openbare orde geen determinerend motief uitmaakt op grond waarvan het inreisverbod werd opgelegd, is verzoekers kritiek dienaangaande niet dienstig.

Alleszins toont hij niet aan dat er bij het opleggen van de termijn van 3 jaar elementen werden veronachtzaamd die ertoe zouden leiden dat er geopteerd diende te worden voor een kortere termijn.

Verzoeker betwist niet dat hij geen familieleden heeft in België en evenmin dat hij geen medische problemen heeft. Hij toont ook niet aan dat de duur van het inreisverbod, zijnde drie jaar, disproportioneel zou zijn.

Het enig middel is niet ernstig."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite waarom verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat er een risico op onderduiken bestaat nu verzoeker "beweert sinds 2004 in België te verblijven", "geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 15.03.2016" en het "weinig waarschijnlijk (is) dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing", hij "op heterdaad (werd) betrapt voor intrafamiliaal geweld" en "(g)ezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden" en zijn "verzoek tot internationale bescherming ingediend op 03.08.2012 (...) bij beslissing van 03.02.2014 als ongegrond (werd) beschouwd".

Daarnaast worden in deze beslissing de specifieke omstandigheden aangehaald waarom een termijn van drie jaar proportioneel wordt geacht, met name "(g)ezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden", hij "niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden", waarbij nog wordt gewezen op "het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde". Tevens wordt nog overwogen dat de gemachtigde van de minister bij zijn verwijderingsbeslissing rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. In dit verband wordt er in de bestreden beslissing nogmaals op gewezen dat verzoeker heeft verklaard dat zijn relatie vermoedelijk teneinde is na ruzies, dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is, dat "het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, (...) niet (kan) worden behouden aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden", dat verzoeker verklaart "geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben", dat "(e)en schending van de artikelen 3 en 8 EVRM (...) niet aannemelijk (wordt) gemaakt", dat hij een halfzus heeft, hij in België woont sedert 2004, zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 8 november 2012 op 15 maart 2016 werd geweigerd en deze elementen werden onderzocht.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

3.3.3. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2 (...)

§ 3 (...)”

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van 11 juni 2015 in de zaak C-554/13, Z. Zh. en I.O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie en naar rechtspraak van de Raad waarin deze rechtspraak van het Hof van Justitie ook wordt toegepast op inreisverboden. Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing in essentie steunt op de overweging dat hij “*op heterdaad betrapt (werd) voor intrafamiliaal geweld*” en “*(g)ezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat (...) (hij) door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden*”. Verzoeker stipt aan dat de stelling dat hij “*geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden*” wordt afgeleid uit het enkele gegeven dat er een proces-verbaal van de politiezone Mira is. Verzoeker laat gelden dat het de verwerende partij toekwam om alle feitelijke en juridische elementen met betrekking tot zijn situatie in rekening te brengen en met name de aard en de ernst van de gepleegde feiten en de tijd die verstreek sinds het plegen van het misdrijf, wat niet blijkt uit de bestreden beslissing. Verzoeker laat gelden dat indien dit wel het geval zou zijn geweest, de gemachtigde zou hebben vastgesteld dat hij niet wordt vervolgd voor deze feiten en de klacht zonder gevolg werd geklasseerd. Verzoeker voert verder aan dat uit de rechtspraak volgt dat de verwerende partij ertoe gehouden is om tot een individueel onderzoek over te gaan alvorens vast te stellen of een vreemdeling een werkelijk en actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Verzoeker stipt aan dat de verwerende partij niet kan verwijzen naar elke veronderstelling om dergelijk gevaar vast te stellen. Niet elke strafrechtelijke inbreuk volstaat hiertoe. Verzoeker verwijst tevens op de rechtspraak van het Hof van Justitie van 16 januari 2018, in de zaak C-240/17. Verzoeker voert aan dat gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, die in zijn geval van toepassing is de Raad in deze zaak niet anders kan oordelen dan dat de gemachtigde niet afdoende heeft gemotiveerd welke concrete gedragingen toelaten te besluiten dat zijn persoonlijk gedrag een werkelijk en actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

Verzoeker gaat er met deze uiteenzetting evenwel aan voorbij dat de bestreden beslissing niet werd genomen in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet, dat het heeft over

een “*ernstige bedreiging*” voor de openbare orde of de nationale veiligheid en in welk geval een inreisverbod met een duur van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd.

De thans bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 74/11, § 1, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, nu de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 8 juni 2019 geen termijn voor vrijwillig vertrek toestond. De verwijzing van verzoeker naar 's Raads arresten met nummers 186 135 en 200 363 van respectievelijk 27 april 2017 en 26 februari 2018 is om deze reden dan ook niet dienstig. In deze zaken waarnaar verzoeker verwijst werd aan de betrokken vreemdeling in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet een inreisverbod van respectievelijk acht en zes jaar opgelegd. De kritiek van verzoeker zoals hierboven weergegeven is dan ook niet dienstig.

Waar verzoeker verwijst naar 's Raads arrest met nummer 202 685 van 19 april 2018 wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben.

Verzoeker merkt op dat de termijn van drie jaar steunt op het motief dat hij op heterdaad werd betrapt voor feiten van intrafamiliaal geweld en dat door het gewelddadig karakter van deze feiten, hij door zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schaden. Verzoeker gaat hiermee voorbij aan het feit dat de termijn van drie jaar ook op andere motieven steunt. De motieven voor de termijn van drie jaar luiden als volgt:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart dat zijn relatie vermoedelijk teneinde is na ruzies. Bovendien het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit het dossier blijkt dat hij een half-zus heeft en dat hij in België woont sedert 2004. Bovendien heeft betrokkene een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend in 08.11.2012. Deze aanvraag werd geweigerd en betekend op 15.03.2016. Deze elementen werden reeds onderzocht.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Verzoeker uit geen kritiek op het feit dat hij op illegale wijze in België verblijft en dat hij ook op die manier de openbare orde schaadt. De termijn van drie jaar wordt opgelegd omwille van het geheel van elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde en dus niet enkel omdat dat hij op heterdaad werd betrapt voor feiten van intrafamiliaal geweld en dat door het gewelddadig karakter van deze feiten, hij door zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schaden.

In dit verband kan de verwerende partij ook worden gevolgd waar zij stelt dat het gegeven dat verzoeker niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, niet verhindert dat zij op basis van de vastgestelde feiten maatregelen neemt op verblijfsrechtelijk vlak.

Verzoeker maakt voorts ook geen gewag van specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval waarmee de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden. Voorts betwist verzoeker ook niet dat hij werd betrapt op feiten van intrafamiliaal geweld.

3.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.5. Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Er wordt op gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afgeven van een inreisverbod met een duur van drie jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoeker betwist niet dat het hoorrecht werd gerespecteerd alvorens ten aanzien van hem de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 8 juni 2019 werd genomen. Verzoeker werpt evenwel op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verwerende partij aan verzoeker vooraleer de bestreden beslissing werd genomen de mogelijkheid heeft gegeven om hierover specifiek zijn standpunt toe te lichten. Verzoeker stipt aan dat de bestreden beslissing unilateraal door de verwerende partij werd genomen. Verzoeker laat verder gelden dat een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod een verschillende juridische grondslag hebben en op verschillende motieven steunen en de impact van deze beslissingen verschillend is. Verzoeker steunt zijn betoog op het arrest van de Raad van State met nummer 233.257 van 15 december 2015.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 8 juni 2019, dit is de dag dat de thans bestreden beslissing werd genomen werd gehoord. Verzoeker licht thans niet in het minst concreet toe wat hij aan de verwerende partij nog had willen meedelen indien deze hem had gehoord in het kader van zijn voornemen om verzoeker een inreisverbod op te leggen. Verzoeker beperkt zich tot een louter theoretisch betoog. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht niet werd aangetoond.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat waar verzoeker verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dit artikel enkel van toepassing is op verwijderingsmaatregelen en niet op een inreisverbod.

3.3.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in deze zaak niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.3.7. Verzoeker maakt evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat in deze zaak niet het geval is.

3.3.8. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing in de zaak met rolnummer X worden verworpen.

Artikel 3

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X

Artikel 4

De kosten van het beroep in de zaak met rolnummer X, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig september tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET